”Uskon, että maailmamme ovat hyvinkin samanlaiset”, kenraali Henry Hartford tokaisi tyytyväisenä. ”Siitä kertoo sekin, että me molemmat saimme tämän madonreiän valmiiksi samaan aikaan.” Jerkes nyökkäsi. Se oli aivan totta. Sadankahdenkymmenentuhannen valovuoden toisissa päissä kaksi eri taivaankappaletta omistivat samanlaiset olosuhteet ja samankaltaisen älykkään ja tutkivan ihmisrodun, joka oli johtanut yhtäläiseen lopputulokseen: kuvajaisvääristymään, jonka kautta välimatka näiden kahden kohtalon yhteen niputtaman planeetan välillä kutistui olemattomaksi. Neljä ja puoli kuukautta sitten lovi etäisyyteen oli saatu avattua, joka oli johtanut vilkkaaseen tiedonvaihtoon osapuolten välillä. Molemmat maailmat olivat todenneet keskustelukumppaniensa olevan fyysisesti ja anatomisesti yhtäläisiä. Luonnosta otetut näytteet ja kuvailut sääilmiöistä, eläimistä ja alkuaineista olivat myöskin täysin samoja. Datan vertailu aluksi paperilappusten ja pian sähköisten muistivälineiden kautta oli toiminut hyvin. Vasta nyt Thoras oli uskaltanut lähettää ensimmäiset vieraat Maapallolle. ”Mahdammeko omata samanlaisen historian?” Jerkesin kollega, Rahul, kysyi pitkältä ja ryhdikkäältä kenraalilta. ”Käymme varmasti ennemmin tai myöhemmin läpi sitäkin”, kenraali Hartford hymähti ja ohjasi sulavalla kädenliikkeellä kunniavieraat pois vääristymäkammiosta. Huoneen ilma tuntui väreilevän sinisenä. Se ei kuitenkaan kummastuttanut Jerkesiä, koska samanlaisen ilmiön oli heidän oma kuvajaisvääristymänsä muodostanut toiselle puolelle. Itse vääristymään ympärillä hehkui tummemman sininen halo. Ilmakehätutkijat nimittivät tätä sfäärikuplaksi, sillä se ei vastannut Thoraksen tai Maapallon alinta troposfääriä, tai mitään muistakaan tunnetuista ilmakehistä. Ilma muuttui sfäärikuplan nihkeydestä siedettävämmäksi. Jerkes seurasi Rahulia ja Moriaa, joita kenraali johdatti. Hän odotti innoissaan pääsevänsä betonilaitoksesta ulos, jotta pääsisi näkemään todellista maailmaa. Maapallon ihmiset eivät olleet geneettisesti heidän serkuksiaan vaan kuin suoraan samasta horisontaalisesta sukupuusta, veljiä ja siskoja. Jerkes tiesi, ettei Thoraksella ollut pahoja tai itsekkäitä aikeita tämän vääristymän luoman mahdollisuuden suhteen, joten hän uskoi myös, ettei Maapallon väelläkään sellaisia ollut. Varovaisuutta ja pientä epäluuloa ei silti kannattanut heittää laidan yli, ja kammeta tilalle naiivia ja uhkarohkeaa asennetta. Kenraali ja hänen seuraansa liittynyt majuri Mayworth esittelivät laitosta ylpeinä, mutta taisivat huomata piakkoin, että laitteet ja menetelmät olivat tuttuja vieraille. Kohta Jerkes ja hänen työtoverinsa saateltiin armeijan ajoneuvon kyydissä lähimpään kaupunkiin. ”Teillä on näemmä talvi meneillään”, Jerkes kommentoi tiiratessaan paksun ikkunalasin takaa ohi pyrähtäviä lumikinoksia. Kuusimetsä oli saanut hiljattain valkoisen päällysteen ja puut kannattelivat urhoollisesti paksua pumpulilastia oksillaan. ”Ja mikä vuodenaika teillä on?” kenraali kysyi kohteliaasti edessä olevalta istuimelta kääntämättä silti katsettaan puhetoveriaan kohti. ”Kevät”, Jerkes totesi mietteliäänä. ”Olemmekohan me hieman teitä edellä vai jäljessä? Vai sattuuko kuvajaisvääristymämme lokaatio sijaitsemaan vain tällä hetkellä eri suhteessa aurinkoon?” Kukaan ei jatkanut miehen ajatuksia huomioilla tai päätelmillä. Ehkä tämäkin selviäisi piakkoin, jahka näissä vierailuissa päästäisiin rutiininomaisemmalle tasolle, Jerkes mietti. Asutus alkoi yhtäkkiä metsänreunasta. Kaupunkialue ei ollut varoittanut itsestään mitenkään, ei edes liikennemerkein. Kaikki talot olivat painettu eri muoteista, mutta yksikään niistä ei herättänyt mielenkiintoa Jerkesissä, ne olivat aivan samanlaisia kuin kotona. Vain pienin valoketjuin valaistut puut, aidat ja rännit kummeksuttivat. Thorasissa valonlähteenä käytettiin kirkkaita polttimia ja tarpeeksi suuria lamppuja, jotta mahdollisimman suuri alue olisi näkyvissä. Nämä haaleat led-valoviritelmät vaikuttivat hyödyttömiltä. ”Halusin kutsua teidät tavalliselle iltapäiväkahville kotiini”, kenraali katkaisi hiljaisuuden, jota oli sävyttänyt vain auton hurina ja nastarenkaiden rapina asvalttia vasten. Kolmikko kiitti miestä vieraanvaraisuudestaan ja Jerkes nyökytteli päätään. Hän oli

tyytyväinen matkan arkisuudesta, koska kaipasi näkevänsä juuri sen, mikä Maapallolle oli normaalia. Näin vertailu ja eriävien kohtien huomaaminen olisi kaikista vaivattominta. Siitä oli ainakin hyvä lähteä liikkeelle. Kulkuvälinettä ajanut mies jätti kenraalin vieraineen hulppean omakotitalon pihalle. Kylmä puhalsi Jerkesin pikkutakin liepeistä sisälle. Se kutitteli vatsaa ja kylkiä, ja sukelsi sitten painamaan kevyellä kädellään rintaa. Takin kaulukset saivat nykäisyn pystyyn suojaamaan kaulaa ja niskaa. ”Tervetuloa”, pienikokoinen nainen huuteli ovelta. Keski-iän ylittänyt rouva kätteli vieraat, jotka vastasivat tervehtimistapaan tottuneesti. Eteisessä heitä oli ottamassa sisään myös nuorempi tummatukkainen nainen, jonka takaa kurkisteli noin neljävuotias poika. ”Tässä on tyttäremme, Sophie, joka on käymässä luonamme”, kenraali Hartford esitteli. Sitten hän katsoi luimuilevaa poikaa. ”Ja tämä on lapsenlapsemme Mathias.” Jerkes käänsi nopeasti huomionsa olohuoneen paraatipaikalle aseteltuun puuhun. Tuuheaoksainen kuusi oli katkaistu tyvestä, juuret oli jätetty luultavasti metsään. Puu nökötti tomerasti pystyssä jonkinnäköisessä metallijalassa. Vaikka itse sisälle kannettu puu oli hämmästyksen kohde, sen oksilla narun pätkissä roikkuvat pallot vasta outoja olivatkin. Säilytyskohteena kuusi oli järjetön. Koristeena se tuntui hassulta, kauniskaan se ei ollut. Näky meni Jerkesiltä yli ymmärryksen. ”Mikä tämä mahtaa olla?” hän uteli yrittäen kuulostaa ystävälliseltä viitatessaan kohti ilmestystä. Rouva naurahti. ”Se on kuusi. Millaisia teidän puunne ovat?” Nainen näytti vilpittömältä. ”Kuusiahan meilläkin. Me vain pidämme ne pihalla”, Jerkes sanoi ja siirtyi lähemmäs epätavallisesti sijoitettua luontokappaletta. ”Joskus kaadamme puita ja teemme niistä halkoja. Ne ovat oivallista polttotavaraa.” ”Aivan”, kenraali puuttui puheeseen. ”Tämä onkin joulukuusi.” ”Mikä laji se on?” Moria, vieraskatraan ainoa naistutkija, kysyi. Nyt koko isäntäväki nauroi. Moria näytti siltä, ettei ollut varma pitäisikö hänen loukkaantua. ”Se on tavallinen kuusi”, Hartford selitti hyväntahtoisesti saatuaan iloisen naurunsa laannutettua. ”Joulun aikaan kuusi tuodaan sisälle ja koristellaan.” Ennen kuin kenraali ehti jatkaa, Moria keskeytti hänet. ”Onko joulu vuodenaika vai kuukausi?” totinen nainen kysyi. Tämä ei enää kirvoittanut naurahduksia Maapallon väeltä. Kenraali ja rouva katsoivat pikaisesti toisiaan. ”Eikö teillä ole joulua?” tytär kysyi vuorostaan. ”Ei”, Jerkes sanoi hipelöiden yhtä kultaisen väristä palloa oksalla. ”Meillä on kevät, kesä, syksy ja talvi. Kuukausia on kaksitoista, joita...” ”Ei vaan joulu on juhla”, rouva Hartford mainitsi väliin. ”Nykyään se on enimmäkseen lasten juhla lahjoineen.” Jerkes kääntyi kohti perhettä ja katsoi uteliaasti pientä poikaa, joka oli uskaltautunut äitinsä viereen. ”Mitä jouluna juhlitaan?” hän kysyi lapselta. ”En minä tiedä”, poika mutisi, mutta näytti saavan ahaa-elämyksen heti sen jälkeen. ”Lahjoja!” hän totesi innostuneesti. ”Se on itse asiassa Jeesuksen syntymäjuhla”, kenraali Hartford sanoi. ”Silloin juhlitaan hänen syntymäänsä”, pitkä mies osoitti viimeiset sanansa tyttärenpojalleen. ”Onko Jeesus teidän sukulaisenne?” Rahul kysyi. Rouva tyrskähti ja peitti nopeasti suunsa kädellä. Hänen aviomiehensä osoitti suurempaa tahdikkuutta ja kärsivällisyyttä vieraiden kanssa. ”Jeesus on Jumalan poika, joka lähetettiin maan päälle sovittamaan ihmiskunnan synnit”, kuului selonteko. ”Juhlimme joulukuun lopulla hänen syntymäänsä. Hän eli noin kaksituhatta vuotta sitten.” ”Hei!” Moria huudahti ja säikäytti Jerkesin. ”Olen kuullut tuosta!” Jerkes ja Rahul katsoivat kummissaan naista. ”Kyllä!” Moria näytti kaivelevan muistiaan. ”Se mainitaan siinä vanhassa kirjassa, joka löytyi aikoja sitten.” ”Raamattu”, kenraalin tytär totesi väliin. ”Niin, jokin sellainen!” Naistutkija näytti innostuvan. ”Siinä puhuttiin näistä henkiolennoista, jotka olivat tekemisissä ihmisten kanssa. Se on todella vanha satukirja.” ”Satukirja?” rouva Hartfordin otsa rypistyi. ”Ei se satua ole”, hän sanoi tuimasti. Ilmeen vakavuus sai Jerkesin pelästymään, että nainen oli suuttunut. Hänen miehensä kuitenkin laski rauhoittavan käden vaimonsa olkapäälle muistuttamaan, että heidän vieraansa olivat muualta

kuin Maapallolta. ”Uskotteko te niihin... tarinoihin?” Moria kysyi pyörein silmin. Hän ei näyttänyt uskovan itse korviaan. Nainen ei kuitenkaan saanut vastausta. ”Onko teillä lainkaan uskontoja?” tytär kysyi kummissaan. Muidenkin silmissä vilahti kiinnostuksen ja epäuskon pilkahdus. ”Mitä ne ovat?” Jerkesin kysymys vastasi kummastelun aiheeseen. ”Uskoa johonkin korkeampaan voimaan.” Kenraalin vaimon palo alkoi puskea läpi. Hän ei tainnut suhtautua asiaan kovinkaan loogisesti tai neutraalisti. ”Onko teillä täällä jokin korkeampi voima? Miksei meillä ole näkynyt sellaisesta merkkejä?” Rahul vaikutti kateelliselta. ”Tarkoitatteko jotain sellaista, mistä ei ole todisteita?” Jerkes kysyi koittaen kepillä jäätä. Hänelle alkoi muodostua ajatus tästä koko sekasotkusta, minkä Maapallon väki oli itselleen luonut. ”Minä tunnen todisteet sydämessäni”, rouva Hartford nosti kämmenensä rintaa vasten. Hän taisi olla hieman tuohduksissa. Naisen tyttärenpoika näytti aistivan tilanteen ja alkoi nykiä mumminsa hihaa. ”Joko joulupukki tulee? Joko?” hän kysyi ja kiskoi hihaa yhä voimallisemmin, kun ei saanut huomiota. ”Menisitkö laittamaan makuuhuoneen televisioon Mathiakselle lastenohjelmia”, kenraali Hartford pyysi komentaen vaimoaan. Nainen hengähti syvään, kokosi tuohtumuksensa pois ja poistui pojan kanssa. ”Onko tänne tulossa lisää vieraita?” Jerkes kysyi ja vilkaisi ulko-ovea kohti kuin odottaen, että ovikello saattaisi soida minä hetkenä hyvänsä. ”Ei, kuinka niin?” ”Kuka tämä joulupukki on?” ”Hän on keksitty hahmo lapsia varten. Joulupukista muistuttaminen saa lapset käyttäytymään hyvin. Heille uskotellaan, että se korreloi suoraan jouluna saatavien lahjojen määrään”, Hartford selitti. ”Sehän kuulostaa aivan tältä Jeesukselta”, Moria sanoi väliin. ”Ainakin kaiken sen mukaan, mitä muistan lukeneeni tästä vanhasta kirjasta. Jeesus vain taitaa olla aikuisten joulupukki.” Kenraali ja hänen tyttärensä jähmettyivät tuijottamaan Moriaa. Hänen kommenttinsa näytti suistaneen rationaalisen ajattelun kiskoiltaan. Kuusen ympärille oli laskeutunut hiljaisuus. Jerkes mietti, miten tämä uskovaisuuden ero oli mahtanut vaikuttaa kahden samankaltaisen maailman muotoutumiseen. Miksi nämä ihmiset halusivat uskoa todistamattomaan tapahtumaan? Miksi he olivat korottaneet yhden kirjan muiden yli ja nostaneet sen totuuden sanoiksi, vaikka miljoonat muut kirjat saivat rauhassa elää fiktionaalisessa maailmassaan? Oliko tämä usko tuonut sodattoman maailman näille ihmisille? Thoraksessa oli käyty kolme tuhoisaa sotaa kautta historian, kun valtaapitävät olivat halunneet omistaa enemmän kuin mitä sen hetkinen tilanne oli suonut. Loiko Maapallon uskonto koko ihmiskunnasta yhtenäisen ja tiiviin ryhmän, kun kaikki jakoivat samat arvot? Toiko se iloa ja turvaa? Poistiko se kateuden, mustasukkaisuuden ja vihan? Mitä Maapallon väki ajattelisi Thoraksen ihmisistä, jotka olivat erilaisia, vailla jumalolentoa ja todisteetonta uskoa? Kestivätkö he erilaisuutta? Thoraksessa eli hyvin monenlaisia ihmisiä, mutta koskaan kukaan ei ollut nostanut sanaa tai miekkaa toista vastaan tämän vuoksi. Oliko Maapallolla asiat paremmin? Olivatko ihmiset onnellisempia? Ja miten tuo puu rautajalassa keskellä olohuonetta metallinhohtoisine palloineen liittyi tähän kaikkeen?